

TÜRKEI

Dahuk

ALEKSANDRAS MAKEJEVAS

Ninawa

Kirkuk

as-Sulaimaniyya

**TRYS MINISTRAI,
DVI KELIONĖS**

Salah

IRAN

muzikinė partija

Aleksandras Makejevas

**TRYS MINISTRAI,
DVI KELIONĖS**

Nuo pat pradžių iki pabaigos
išgalvota istorija
su visiškai tikrais sapnais

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos.

Nedarykite šios knygos nemokamai prieinamos Internetu - autorius negaus savo atlyginimo už šitą puikią knygą, ar jūs to tikrai norite?

Redaktorė Asta Bučienė

Viršelio dailininkė: Jurgita Šimukonienė

Viršelio nuotrauka: Andrius Vaitkevičius

Korektorė: Aira Niauronytė

© Aleksandras Makejevas, 2017

© Muzikinė partija, 2017

ISBN: 978-609-95776-4-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2017

*Šią knygą skiriu savo draugams
Kastyčiui Minkauskui ir
Tomui Staniuliui,
taip pat šauniems Lietuvos kariams*

1.

Mes tikim skambiais pavadinimais, už kurių mus pasitinka šaunūs herojai. Dar geriau, jeigu tuos herojus pažįstam. Ir jie yra mūsų kasdienio gyvenimo dalis. Juk taip smagu numauti kelnes kokiam žymiam tautiečiui ir kvatoti draugų kompanijoje:

- Ar aš jums nesakiau, kad viskas ne taip? O jūs manimi netikėjot! Pažiūrėkit, kas ten pas jį...

Leidėjas irgi manimi netikėjo ir pasakė:

- Tai, ką parašei, galima būtų išleisti, bet kam... Kam tai bus įdomu? Trims tavo draugams? Tu juk pats supranti, knygų šiais laikais niekas neperka, dar mažiau žmonių jas skaito... Ką mes jiems pasakysim? Makejevas rašytoju tapo? Nejuokink! Kažkoks nusmurgęs, visų pamirštas muzikantėlis istorijas rašo? Na ir kas? Reikia bombos! Kaip muzikoj! Turi hitą ar jau išsikvėpei?

Turėjau kelias petardas kišenėje, užsilikusias nuo Kalėdų, tačiau apie tai nutylėjau.

- Klausyk... - prisiminė leidėjas. - Tu man minėjai apie kažkokius ministrus, su kuriais buvai Irane ir Uzbekistane...

- Irake ir Afganistane, - patikslinau.

- Ką? Nesvarbu! Nors ir Antarktidoj! Parašyk apie tai! Ar primelavai man, norėdamas pakelt savo abejotiną literatūrinę vertę?

- Ne... - atsakiau dairydamasis pro langą. - Keliavau... Su ministrais, generolais, Seimo nariais, fotografais...

- Stop, užtenka! Apie fotografus nereikia! Mus domina ministrai. - Leidėjas žvilgtelėjo į savo laikrodį. - Generolai taip pat neblogai... Rašyk, stenkis ir aš uždirb... Tai yra mes skaitytojams padovanosim gerą knygą! O dabar turiu atsiprašyti, skubu į susitikimą su viena be galo perspektyvia rašytoja... Atskleisiu paslaptį - Monika Šalčiūtė ką tik baigė savo prisiminimų romaną „Angelas ir Katinėlis“! Tai kažkas nepakartojama ir fantastiška! Dar net neišleidom, o jau pardavėm tiek egzempliorių! Tai net ne bomba, tai tikra katastrofa! Lik sveikas, bėgu...

Likau sau su savo mintimis ir petardomis kišenėje, nors ir ne visai sveikas - jau trečią parą kamavo sloga. Tik nereikia pist ančiukų, kaip sako mano vienas pažįstamas prieš išlenkdamas taurelę ko nors stipresnio. Man reikia apkaupti smegenų daržą ir prisiminti, kaipgi ten buvo su tais ministrais. Ar jūs irgi mano-

te, kad aš meluoju susiriesdamas ir siekiu pigaus populiarumo? Jūsų teisė rinktis!

Buvo žiema žiemužė, vėjas gatvėmis ūžė. Aš tą vakarą tupėjau pas Igorioką Kofą studijoje, per barzdą tikrai nevarvėjo, viskas varvėjo ten, kur reikia, ir šildė mano menišką sielą. Igoriokas įrašų studiją buvo įsirengęs Pylimo gatvėje, Žydų bendruomenės centro rūsyje – žinot tą pastatą priešais balandžių apkakotą Cvirkos paminklą, ten ir stotelė kitoje gatvės pusėje yra, ir Centro poliklinika? Žinot, žinot!

Aš tada dar šokinėjau populiarumo kalneliais ir pakalnėm, kūriau dainas ne tik sau, bet ir žinomiems atlikėjams bei atlikėjoms, serialams. Žiniasklaida apie mane visaip gražiai rašė ir televizorius dažnokai kviesdavo į svečius. Visa Lietuva spoksojo į „Nekviestą meilę“, ašaras braukė, močiutės su anūkėm kartojė mano sugalvotus dainų žodžius ir artėjančios finansinės krizės neužuodė. Gavau „Nekviestos meilės“ apdovanojimą, buvo tokie, Laisvas ir nepriklausomas kanalas suorganizavo. Žiūrovai rinko mėgstamiausio tautos serialo aktorį, aktorę, dainą. O dainos tai visos mano! Nori nenori laimėjau ir visiems iš ekrano dėkojau. Narsiems vyrams buvo skirta

„Garbės kuopa“, ten irgi mano dainą Gabalis dudeno... Lindau iš eterio visokiais pavidalais ir pro visus galus! Ech, geri laikai! Visiškas šou verklas, pinigai į kortelę byra! Braukiu, braukiu, žmona ir meilužės patenkintos. Su chuliganu Skaisgiriu sugerdavau, „šeši devynkės“ ir „olialiaškės“ mane pagarbiai vadino savo autoriumi, meiliai glausdavosi savo apvalumais. Sustok, akimirka žavinga!

Truputį nuklydau į savo nepelnytai šlovingos praeities pievas, net matau, kaip jūs raukotės, mieli skaitytojai, nesuprantat, kurgi tie žadėti ministrai ir egzotiški kraštai? Kur nuotyčiai, paslaptys ar, galų gale, kokios nors nešvankios smulkmenos iš žymių žmonių gyvenimo? Tuoju viskas bus, bet turiu jus nuliūdinti – ši istorija apie mane, o visi likę personažai tik kelių mano gyvenimo akimirkų palydovai. Šiame absurdo kupiname pasaulyje kartais taip būna, susirenka trumpam į vieną kompaniją įvairūs piliečiai, ką nors nuveikia ir išsivaikšto į skirtingas puses. Gal žvaigždžių išsidėstymas danguje tai nulemia, nežinau. Bet, manau, nieko šiaip sau mūsų gyvenime nebūna, kiekvienas sutiktas žmogus kažką tau duoda, o tu – jam. Trys ministrai man davė dvi keisčiausias keliones. Pats niekada nebūčiau

net pagalvojęs apie tai, nes esu namisėda ir tinginys, keliauju tik savo dainomis. Į kurią planetos dalį jos mane nusprendžia išsiųst, ten ir atsirandu. Bet pradžioje visada būna skambutis.

- Alio, alio... blogai jus girdžiu... - Rūsyje, kur mes su Igoriu kankinom akordus ir butelį trauktinės, mobilusis ryšys silpnas, tad užbėgau laiptais į pirmą aukštą ir išėjau į speigą. - Alio, dabar geriau girdit?

- Su Aleksandru kalbuosi? - pagaliau iš traškesių susiformavo balsas. - Jus trukdo iš Krašto apsaugos ministerijos...

- Taip, klausau. - Supratau, kad būsiu pakviestas kur nors dalyvauti, gal prašys pagroti. Atspėjau.

- Turime jums pasiūlymą pakoncertuoti mūsų kariams vienoje įdomioje vietoje... - pasakė balsas.

- Kur, jeigu ne paslaptis? - pasidomėjau.

- Kaip ir šiokia tokia paslaptis, - balsas pralinksmėjo. - Irake.

- Kur?! - Išsižiojau ir paspringau šaltu oru. - Kche kche...

- Jums viskas gerai? - paklausė balsas ir tę-

sė: - Kovo mėnesį planuojama ministro kelionė į Al Kutą, kur misiją atlieka Lietuvos kariai. Yra mintis surengti jiems jūsų pasirodymą. Jūs nieko prieš?

Ir ką atsakytumėte gavę tokį pasiūlymą? Maždaug kaip keliauti į kitą planetą. Pasakiau:

- Taip! Tai yra... Nieko prieš!

- Galiu pranešti ministrui, jog sutinkat?

- Galite!

- Gerai... Tuomet su jumis susisieksime vėliau, nes bus įvairių reikalų, susijusių su šia kelione... Balsas išsijungė.

Prisidegiau cigaretę ir pūčiau dūmus į pilnatį. Ir kur tik aš negrojau, ir ten dar negrojau, ir ten...

- Kas skambino? - paklausė Igoris, man sugrįžus.

- Dėl koncerto. - Aš pripildžiau taurelę. - Irake...

- Kur? - Igoris išpūtė akis. - Kokiame dar Irake?

- Tame pačiame. Mūsų kariams.

- Na, tu ir duodi! Aš bijočiau... - Igoris irgi įsipylė.

- Ir aš bijau, bet skrisiu!

Namo grįžau taksi. Tuo metu su žmona Jurga gyvenom Prūdiškėse. Nuostabi vieta šalia Juodšilių ir Valčiūnų. Miškai, tvenkiniai, upelis su kiršliais ir upėtakiais, kvanktelėjusių senelių pensionatas. Prūdiškių sodininkų bendrijoje Jurgos tėvai turėjo namelį, po vestuvių jį aptvarkėm ir smagiai sau gyvenom. O prieš du mėnesius parsivežėm klykiantį ir širdžiai mielą gyvybės kamuoliuką – dukrą Neringą. Mano Jurga – keramikė, jeigu kam įdomu, lipdo, žiedžia, dega... Namelio rūsyje jos dirbtuvės. Kiekvieną dieną skęsta molyje. Žmona menininkė, aš jums pasakysiu, prabanga. Ypač kai vyras irgi nepraktiškais dalykais per gyvenimą eina. Kai susipažinom, maniau, kad Jurga, kaip ir jos geriausia draugė Jurga, teisininkė. Apsirikau, o paskui jau buvo vėlu, įklimpau iki ausų, pradėjom kartu gyvent.

Taksistas baisiai susinervino, nes pamiršo įjungt užmiesčio tarifą.

- Nusiramink, brole, - pasakiau jam. - Neapgausiu... Še, imk keturiasdešimt litų! Gali savo kolegų paklausti, iki Prūdiškių visiems panašiai moku.

- Aš ne... Aš žinau... - Taksistas baikščiai šypsojosi. - Ačiū, gero jums vakaro!

- Ir tau nesirgt. - Išlipau šalia savo Liepto

gatvės trylikto namelio.

Prie vartų jau patruliavo mūsų vokiečių aviganė Barsa – Barselona, o dokumentuose jos vardas skamba išdidžiai ir iškilmingai – Hispa Geležinis Vilkas, net man pačiam pavydu. Su tokiu vardu mažiausiai pulkininkas turi būti.

– Labas, Barsa, labas! Gera, gera... Nešokinėk, kam sakau!

Namie pakūrenta, malkos krosnyje spragsi, šilta. Medinėje lovelėje krykštuoja Neringa, šypsosi, tiesia į mane rankas.

– O, linksmas, matau, – pasakė Jurga. – Įrašėt su Kofu dainą?

– Įrašėm, įrašėm... – linkčioju. – Bet dar naujienu turiu...

– Kokių? – Jurga siurbčiojo arbatą.

– Skrisiu koncertuot į Iraką.

Jurgai vos puodelis iš rankų neiškrito.

– Į kokį dar Iraką?! O su šeima pasitarti nereikia? Niekur aš tavęs neleidžiu! Ten dabar karas, o jeigu nušaus?

– Nedramatizuok, zuiki, kas mane nušaus? – Apkabinau žmoną, bet ji išsprūdo.

– Kvailys... – pasakė ji. – Kad tik iš namų pabėgt...

Tarsi patvirtindama žmonos žodžius kieme

pradėjo loti Barsa.

2.

Baimė yra įprastas, nors ir nelabai malonus jausmas. Mes nuolat ko nors bijom, nieko čia tokio. Ryte aš išsigandau savo būsimos kelionės. Gulėjau lovoje ir svarsčiau, ar man neprišlapnavo. Vakarykštė drąsa bei ryžtas kažkur išgaravo. Internetė peržvelgiau informaciją, susijusią su Iraku. Ten tikrai šaudė ir sprogdina, net žmonės žūsta. Kariai ir civiliai. Į mane įsigrauzė baimės kirminas, bet aš jį pasmaugiau. Kaip bus, taip bus! Jeigu lemta Babilono žemėje pelenais pavirsti, tai nuo to nepabėgsi. Gelbėjo mane juodasis gyvenimo humoras ir senas geras draugas Staniulis.

- Štai, pagaliau ir išgarsėsi, Aleksandrai, - sakė jis man. - Pagaus tave teroristai, pareikalaus išpirkos, bet kas gi už tave tokį mokės? Kas? Draugai? Draugai savo šeimas turi... Ką mes surinksim? Barzdoti teroristai supyks, perpjaus tavo storą pilvą ir išbyrės visas š...

- Gal nepagaus? - kikenau. - Kam aš jiems reikalingas?

- Pagaus, Aleksandrai, pagaus... Kur tu dingsi? Kam, tu galvoji, tave ten veža? - Staniulis

toliau spėjo mano ateitį. – Bet kai žūsi, visa žiniasklaida parašys, aš pats nepatingėsiu, Justas tavo albumus parduos, visa Lietuva kalbės, medalį gausi... Po mirties.

– Bet aš nenoriu! – stabdžiau draugo fantazijas. – Man patinka gyventi.

– Kam įdomu, ko tu nori? – Staniulis nė nemanė sustoti. – Aš tau sakiau – roko muzikanto gyvenimas nėra lengvas! Ar tu tikėjais paspringęs nuo kokaino ir degtinės mirti? Taip mirti reikėjo dvidešimt septynerių... Nespėjai – pats kaltas!

– Koks jis roko muzikantas? – įsiterpė Staniulio svainis Storas. – Dainas apie baltas kelnaites rašo, visiškas popsas!

– Matai, Aleksandrai, liaudis, ir ta nenori tavęs užtarti. Niekas tavimi netiki, tu nereikalingas Lietuvai, – nukirto Staniulis. – Gali ramiai keliauti į Iraką.

– Taip! – pritarė Storas. – Tik nepamiršk draugams palikti pinigų. Kam jie tau? Vis vien žūsi, mes nors išgersim tave prisiminę!

– O šeima? – paklausiau. – Kaip su ja bus?

– Mes pasirūpinsim tavo šeima, – pažadėjo Storas. – Netiki?

– Žinau aš.....